

„Još neka malena iznenađenja“

Victoria López-Amo je žena koja je najduže u Opusu Dei. Prošlog je svibnja napunila 100 godina. Gvatemalka španjolskog podrijetla, Viktorija voli život i još uvijek ima nekoliko stvari za obaviti.

17.02.2020.

Nakon što je u Italiji živjela jedanaest godina, Viktorija se 9.svibnja 1958.godine preselila u Gvatemalu. Tri godine prije toga u Središnju su Ameriku stigle prve žene kako bi

tako započele apostolski rad Opusa Dei. Iste godine kada je stigla, Viktorija je dobila i gvatemalsko državljanstvo sa svim onim što ono donosi. Kao dobra Gvatemalka raduje se barem jednoj „tamale“ tjedno, te svakodnevnim tortiljama i crnom grahu.

Žena radosnog duha, sjajnih očiju i željom za život, Victoria dolazi iz obitelji poznate po svojoj dugovječnosti. Njezini su se roditelji, oboje učitelji, odlučili preseliti u Valenciju kako bi im djeca imala pristup boljem obrazovanju, osobito sveučilištu. Prije devet mjeseci proslavila je svoj stoti rođendan s izuzetnom energijom i radosti.

Victoria strastveno uživa u trenutku. Nakon nedavne promjene vlasti u Gvatemali, Victoria je sa zanimanjem pratila inauguracija na televiziji. A sada se pripremala za devedesetu obljetnicu dana kada je sveti

Josemaria shvatio da Bog i žene želi u Opusu Dei.

Kakvu ćemo pobjedu postići!

Sjeća se svega baš kao da je bilo jučer: 23.ožujka 1944.godine. Toga ju je dana njezin brat Angel upoznao sa svetim Josemarijom. Nedugo nakon što ga je čula kako opisuje poziv za posvećivanje svakodnevnog života, Victoria je zatražila pristup u Opus Dei. Odmah nakon što se predstavila, sveti je Josemaria dobacio šalu vezanu uz njezino ime: „Kakvu ćemo li samo pobjedu postići!“ Sljedećeg je jutra slavio Misu u zahvalu za njezin poziv na oltaru Naše Gospe od Napuštenih, samo za nju i njezina brata. Tijekom sljedećih mjeseci Victoria je postavljena u službu administracije u studentskom domu u Ulici Samaniego.

Victoria je zatražila primanje u Opus Dei četiri dana nakon blažene Guadalupe Ortiz de Landázuri i

otada je svoj život posvetila čineći Opus Dei u svijetu. Kao dobra učiteljica, razvila je veliki kapacitet za davanje satova duhovne, doktrinalne i profesionalne formacije – kasnije osobito u tečajevima kuhanja. Ima veliki dar opisivanja događaja na način da se slušateljima čini kao da su tamo bili prisutni, sa svojim vedrim tonom i zahvalnosti s kojom se svega prisjeća. Na svim mjestima na kojima je živjela, podučavala je mlade ljude i starije u braku, svih dobnih skupina i socijalnih uvjeta.

Victoria je odlučila izvršavati volju Božju i završila je čineći stvari koje nije mogla ni zamisliti. Osjeća kako u praksu provodi riječi svetog Josemarije: „Sanjaj i snovi će postati mali.“ U Madridu je Victoria radila u administraciji u Studentskom domu Moncloa, gdje je bilo 118 studenata. Bila je odgovorna za kuhinju, „hraneći 118 mladića, tri puta

dnevno!“ Isprva joj je trebalo nekoliko minuta da bi ogulila jedan krumpir; ubrzo je stekla toliko iskustva da su joj krumpiri samo proletjeli kroz ruke. Tada nije bilo električnih uređaja koji bi olakšali posao: maslac se, primjerice, izrađivao rukom.

Victoria se ovom poslu još jednom vratila na farmi na talijanskoj obali, Salto di Fondi. Otišla je tamo pokrenuti apostolske aktivnosti u Napulju koje su se danas jako razvile. Blaženi Alvaro del Portillo pomogao je pri kupnji ovog posjeda gdje bi se članovi Djela kada dođu u Rim mogli odmoriti i primiti dublju formaciju.

„Ništa me ne može iznenaditi“

Victoria je ubrzo shvatila da u Djelu „čovjeka ništa ne može iznenaditi. Bog nešto traži, Bog daje milost i stvari se pokrenu na prekrasan način.“ Kada je u Madridu bio samo jedan centar, Jorge Manrique,

Victoria je čula kako sveti Josemaria govori kako će oni – šačica mladih žena – pomoći pokrenuti škole o modi, škole za poljoprivrednike, sveučilišta, medicinske klinike i brojne druge inicijative. Nikada nije sumnjala da će ono što je osnivač govorio postati stvarnost, nikada nije sumnjala u njegovu silnu želju da cijelim svijetom proširi Kristovo kraljevstvo.

Kada je 1958.godine stigla u Gvatemalu, postojala je samo jedna mala kuća Djela u centru grada. Šezdeset i jednu godinu kasnije vidi kako apostolski rad raste i kako sve ono što je čula od svetog Josemarije postaje stvarnost: edukacijske i formacijske aktivnosti u Središnjoj Americi mlade djevojke, seljake i profesionalce, Sveučilište Isthmus i tolike druge inicijative.

U svojoj 100.godini uvjeren je da ima vremena vidjeti „još poneko

maleno iznenađenje“ u rastu Opusa Dei u tom dijelu svijeta. „Djelo je more bez obala“, neprestano ponavlja citirajući svetog Josemariju. Nama koji imamo sreću poznavati je Victoria ponavlja da trebamo pamtiti i zahvaljivati za prošlost, živjeti strastveno sadašnjost i radosno prihvatiti svakidan kojeg nam Bog želi dati.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/jos-neka-
malena-iznenadenja/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/jos-neka-malena-iznenadenja/) (7.08.2025.)